

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V. V.**, bývajúceho v D., zastúpeného Mgr. M. M., advokátom v R., proti žalovanému **I. D., s.r.o.**, so sídlom v B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného **C. S., s.r.o.**, so sídlom v B., **o náhradu škody a nemajetkovej ujmy s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 8 C 253/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. apríla 2009, sp. zn. 5 Co 343/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom zo 17. júla 2008 č.k. 8 C 253/2002-578 podľa § 96 ods. 1 O.s.p. v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby zastavil konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,-- Sk a vo zvyšnej časti týkajúcej sa náhrady škody v sume 386 908,-- Sk žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie. Dospel k záveru, že žalovaný nezodpovedá žalobcovi za vznik škody podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, ktorá mu vznikla odcudzením motorového vozidla Š. S. X. EČ D. neznámym páchatel'om napriek tomu, že ho mal zabezpečené namontovaným mechanickým zabezpečovacím zariadením proti krádeži C., zakúpeným u žalovaného. Nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že uplatnená škoda mu vznikla tým, že žalovaný porušil povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, keď v návode na použitie a reklamných letákoch mal uvádzať nepravdivé údaje, na základe ktorých sa rozhodol pre montáž zabezpečovacieho zariadenia a toto svoj účel nesplnilo, pretože nezabezpečilo vozidlo proti krádeži tak, ako bolo deklarované v návode na obsluhu a v reklamnom letáku. Vykonaným dokazovaním súd

dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal naplnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného, nepreukázal, že majetkovú škodu, ktorá mu vznikla odcudzením motorového vozidla spôsobil svojím konaním v rozpore s objektívnym právom, resp. opomenutím toho, čo mal v súlade s právom vykonať žalovaný, a že medzi porušením právnych povinností žalovaným a škodou existuje priama príčinná súvislosť. Škoda bola spôsobená odcudzením motorového vozidla neznámym páchatelom, resp. páchatelmi a v trestnom konaní nebolo zistené, akým spôsobom došlo k odcudzeniu vozidla. Nebolo zistené, že by namontovanie predmetného zabezpečovacieho zariadenia zapríčinilo odcudzenie vozidla, ani nebolo preukázané, či bolo toto zabezpečovacie zariadenie pri krádeži prekonané.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 21. apríla 2009, č.k. 5 Co 343/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej, zamietajúcej časti a rozhodnúť o trovách odvolacieho konania uložil súdu prvého stupňa. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a preukázaný skutkový stav dôsledne vyhodnotil v odôvodnení svojho rozsudku, na ktoré odvolací súd v plnom rozsahu poukázal.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že napriek jeho písomnej žiadosti, aby bolo vo veci nariadené pojednávanie, rozhodol o jeho odvolaní bez pojednávania, hoci žiadal v odvolacom konaní vykonať dokazovanie výsluchom navrhovaných svedkov. Za potrebné považoval opätovne vypočuť najmä znalca Ing. P. L., ktorého výpoveď si súd prvého stupňa osvojil.

Žalovaný aj vedľajší účastník vo vyjadrení na dovolanie navrhli dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ v dovolaní nenamietal, že by v konaní odvolacieho súdu došlo k vade podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p., a existencia vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' ani z týchto zákonných ustanovení.

S prihliadnutím na obsah dovolania dovolací súd sa potom osobitne zameril na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním

konat' a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa dovolateľa odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a nezopakoval dokazovanie výsluchom ním navrhovaných svedkov.

Dňa 15. októbra 2008 nadobudol účinnosť zákon č. 384/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok. Uvedená novela zmenila okrem iného i znenie ustanovenia § 214 O.s.p. tak, že inak vymedzila prípady, kedy odvolací súd má povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej pojednávanie a kedy môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa ustanovenia § 372p ods. 1 O.s.p., ktoré je prechodným ustanovením k úpravám účinným od 15. októbra 2008, na konania začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak. Ustanovenie § 214 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 sa teda použije aj na odvolacie konania, ktoré začali podaním odvolania pred 15. októbrom 2008 (Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2010 k výkladu § 372p ods. 1 O.s.p., ktoré bude uverejnené aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. októbra 2009 sp. zn. IV. ÚS 362/09, v ktorom sa konštatuje, že ústavne akceptovateľný a udržateľný je (aj) postup odvolacieho súdu, ktorý najskôr nariadil na prejednanie odvolania podaného pred 15. októbrom 2008 odvolacie pojednávanie, po jeho odročení na neskorší termín ale vec prejednal a rozhodol po 15. októbri 2008 bez nariadenia odvolacieho pojednávania (i keď sa účastník konania v danej veci jeho nariadenia domáhal) a rozsudok vyhlásil verejne pri zachovaní požiadaviek

vyplývajúcich z § 156 ods. 3 O.s.p. V zmysle uvedeného uznesenia nemohlo týmto postupom odvolacieho súdu dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu ani zo spisovej dokumentácie nevyplýva, že by odvolací súd pred vyhlásením rozsudku vykonal ďalšie dokazovanie, resp. zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa, alebo že by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania, alebo že by prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej na pojednávaní vyžadoval dôležitý verejný záujem, t.j. že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p., odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania, keď dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa považoval za dostatočné a z neho odvodený právny záver za správny.

Postup súdu pri vyhlasovaní rozsudku, ak sa rozhoduje bez nariadenia pojednávania, stanovuje § 156 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého v týchto prípadoch súd oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nie je potrebné na vyhlásenie rozsudku osobitne predvolávať účastníkov konania. Ako vyplýva z obsahu spisu bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli odvolacieho súdu 14. apríla 2009, teda 7 dní pred vyhlásením rozsudku. Nakoľko odvolací súd pri vyhlasovaní rozsudku postupoval v súlade s ustanoveniami konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno takýto postup hodnotiť ako odňatie možnosti konať pred súdom.

K odňatiu možnosti žalobcovi pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť aj tým, že odvolací súd nezopakoval dokazovanie výsluchom predovšetkým znalca Ing. P. L., ktorého vypočul súd prvého stupňa už na pojednávaní 17. júla 2008 (pozn. odvolacieho súdu) a nevypočul svedkov prof. Ing. G. K., CSc. riaditeľa Ú. s. i. ŽU v Ž. a JUDr. F., zástupcu ÚI SOI.

Označením dôkazov na preukázanie svojich tvrdení plnia účastníci dôkaznú povinnosť. Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, lebo inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie dôkazom, ak nebude zrejmý účel vykonania navrhovaného dôkazu. Súd však nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované

dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúci k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo samo osebe neznamená odňatie možnosti pred súdom konať.

Pri úvahe o tom, ktoré navrhované dôkazy vykoná, súd berie na zreteľ, k preukázaniu ktorej konkrétnej skutkovej okolnosti je dôkaz navrhovaný. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať.

Odvolaciemu súdu so zreteľom na to nemožno vytknúť, že nevyhovet návrhom žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom navrhovaných osôb a to predovšetkým z dôvodu, že výsluch znalca bol uskutočnený v rámci konania pred súdom prvého stupňa a skutkový stav zistený súdom prvého stupňa považoval za dostatočný pre správne rozhodnutie vo veci samej. Výsluch ďalších navrhovaných svedkov zjavne nepovažoval za potrebný pre doplnenie skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že nevykonaním žalobcom navrhovaných dôkazov nebola mu odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p. v dovolacom konaní neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre

použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. augusta 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová